

VĚTRNÍK

Ročník LVII.

Sobota 10. října 2026

číslo 2.

Letošní poprvé už máme za sebou

A kdo se chopil vítání za „hnáty“? Inu SČDO reprezentoval Pepa Hejral a přípravný výbor přehlídky zase Klára Hejralová, nová vedoucí kuchyňky. To abyste věděli, kdo se letos stará o to, aby v kuchyňce bylo dost dobrot i dostatečně početné mužstvo/ženstvo. A za soubor ŠAMU hovořil jeho principál Ondřej Benda, který zalitoval, že ve Vysokém sehrají pouze jedno představení a nemohou tak uspokojit větší poptávku diváků.

(jn)

A je to tady, 57. ročník Krakonošova divadelního podzimu odstartoval. A jak jinak než tradičním vítáním – nejprve na městském úřadě a hned poté se početný soubor ŠAMU Štítina přesunul před divadlo Krakonoš. Tam to nejprve rozehrála břeskná dechovka, na ni navázali pásmem písní a tanečků malí Vrabčáci. Na ně navázalo vystoupení, jež rozhodně vylepšilo zdravotní stav všech přítomných. Plochu před divadlem totiž roztančila skupina sestřiček z Roprahtic. Pokud jste jejich taneček nestihli, myslím, že ještě budete mít během letošních vítání další možnost. A kdybyste snad nevěděli, kde že jste je už viděli, vězte, že jde o stejnou partu žen, které vystupovaly při vítání před divadlem už loni. Do jednoho čísla vtáhly dokonce i svého starostu. Už si vzpomínáte? No tak to jsou ony. Letos starostu asi zatím nechaly doma – no vždyť jsou ty volby.

sobota 10. října 2026		
9:00	pietní vzpomínka	hřbitov
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Štítina	malý sál
13:00	dílna SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	Aktiv
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Horšovský Týn	před divadlem
15:00	předání klíče	před divadlem
16:00		velký sál
16:30	Dům rozkoše	
17:00	Horšovský Týn	
19:30		velký sál
20:00	Dům rozkoše	
20:30	Horšovský Týn	
21:30	zasedání poroty	klubovna
21:30	seminář KDP	půdička
22:30	večírek Horšovský Týn	malý sál

Recenze: Luděk Horký

Eric Idle, John Du Prez: SPAMALOT

ŠAMU Štítina

Šamu Štítina je v kontextu Krakonošova divadelního podzimu zavedená značka. Jde o soubor, který se rád nechává opíjet salvami smíchu z hlediště a potlesky na otevřené scéně. Do svého repertoáru cíleně zařazuje tituly z oblasti komediálního hudebního divadla, které jsou široce přístupné a divácky spolehlivě vděčné, zkrátka které mají silný potenciál stát se repertoárovým hitem. Předesílám, že na schopnost vytvořit hit nahlížím s maximálním respektem! Alfou a omegou pro tvůrce komediální hitovky je pak udržet s akrobatickou přesností balanc mezi tím, co je jen divácky vstřícné a co už je podbíživé. Týmu režiséra Ondřeje Bendy se to tentokrát velice dobře dařilo.

KDYŽ PARODIE, TAK POŘÁDNÁ. KDYŽ PÍSEŇ, TAK HIT.

Komediální muzikál jako žánr klade nesmírně vysoké nároky na všechny složky divadelní inscenace počínaje režii přes hudební nastudování, choreografii, scénografii, světelný a zvukový design až po herectví. Posledně jmenovaná disciplína pak více než všechny ostatní odpovídá názvu známé teoretické knihy o muzikálu, kterou napsal Ivo Osolobě – Divadlo, které hraje, tančí a zpívá.

ŠAMU Štítina hraje, tančí a zpívá moc ráda. Podstatná část hereckých výkonů byla při zahajovacím představení 57. Krakonošova divadelního podzimu na vysoké úrovni a početnému orchestru to skvěle šlapalo.

ŠAMU na sebe naposledy upozornila tutovkou Proč muži neposlouchají a ženy neumí číst v mapách, kde režii při zběsilém nájezdu na bránice diváků ta schopnost dupnout včas na brzdu dobrého vkusu spíše chyběla. Nesporný divácký úspěch téhle populární

hudební komedie byl vykoupen prvoplánovým akcentem na genderové stereotypy a pivní humor. Dá se říct, že lidová estráda tenkrát zvítězila nad inteligentním muzikálem o vztazích mezi ženami a muži. Jestliže má ŠAMU slabost pro podobné látky, tentokrát měla o poznání šťastnější

dramaturgickou ruku, když sáhla po bláznivé muzikálové komedii podle Monty Pythonů.

Komediální skupina Monty Python vznikla uvnitř jedné indické restaurace v londýnském Hampsteadu, malebné historické čtvrti severozápadního Londýna, která vždy přitahovala umělce. Právě tam se totiž v květnu 1969 rozhodlo pět Britů a jeden Američan, že spojí své síly a vytvoří komediální seriál pro BBC. Tak vznikl Monty Pythonův létající cirkus (Monty Python's Flying Circus) plný skečů, absurdity a suchého, často nekorektního britského humoru. Vysílal se čtyři sezóny v letech 1969-1974 a má celkem 45 dílů. Vedle živých show se poté

„Pythoni“ vrhli mimo jiné na celovečerní filmy, mezi nejznámější patří Smysl života (The Meaning of Life, 1983), Život Briana (Monty Python's Life of Brian, 1979) a právě Monty Python a Svatý Grál (Monty Python and the Holy Grail, 1974). Tricet let po uvedení posledně jmenovaného spatřila světla Broadwaye jeho muzikálová adaptace, Monty Python's Spamalot. Jejím autorem je jeden z členů této populární britské komediální skupiny Eric Idle spolu s osvědčeným spoluautorem hudby k filmu Monty Pythonův Smysl života, Johnem Du Prezem. Newyorská inscenace režiséra Mika Nicholse se stala hitem. Proměnila tři ze čtrnácti nominací na cenu Tony, včetně ocenění za nejlepší muzikál roku 2005. Muzikál, kde žádný nápad není dost bláznivý a který je nabitý absurdním britským humorem, je od té doby oblíbenou součástí repertoáru světových muzikálových scén – v ČR jej úspěšně nastudovalo například Městské divadlo Brno v režii Stanislava Slovákova nebo Divadlo Josefa Kajetána Tyla v Plzni v režii Romana Meluzína. Jde

o hudebně dramatické dílo schopné spolehlivě pobavit nejen milovníky Monty Pythona, ale všechny, kdo se rádi smějí. Autoři se řídili dvěma pravidly: Když parodie, tak pořádná. Když píseň, tak hit.

ŠAMU Štítina se s velkou broadwayskou show utkala velmi čestně. Od svého posledního hudebně dramatického titulu soubor pro tento žánr výrazně dozrál. S humorem, který nebezpečně balancuje mezi provokací a trapností, pracuje uměně, s přirozenou lehkostí a bez

zbytečného podkuřování smějícím se divákům. Zejména Ondřej Benda v hlavní roli legendárního krále Artuše odolává nástrahám tlačit na pilu velmi vytrvale a s čitelným sebeironickým nadhledem. Suverénní herecko-pěvecký výkon obstarala Zuzana Šimečková. Její královna Ginevra respektive Dáma z jezera je ztělesněním parodie na žánrová klišé a na stereotypy muzikálových superstar, přičemž její podání postavy záměrně okopává hranici mezi divadlem a zvrhlou

travesti show. Matematickou přesnost v neustále přítomných mimických komentářích prokázal pro změnu Vojtěch Malchárek v roli Dennise, rytíře Galahada. Pracoval s mimořádně dobře dávkovanou energií. Představitelé všech rytířů kulatého stolu spolu velice dobře jevištně partnerili, neexhibovali a vždy si uměli ukázněně počkat na pointu, což se inscenačnímu celku jednoznačně vyplatilo.

Libreto počítá s tím, že všichni diváci dobře znají artušovské legendy o bájném hradu Camelot, kde se shromáždili rytíři kulatého stolu, aby spojili rozdrobenou Británii a bojovali proti nepřátelům, a nakonec spolu vyrazili hledat Svátý Grál. Ale dá se s touto znalostí skutečně počítat i dnes, kdy je klasické vzdělání v krizi? A navíc v českém prostředí? Nejsem si zcela jistý. Autoři muzikálu i inscenátoři láskyplně vykrádají legendu o Svatém grálu a s naprosto neskrývanou drzostí využívají mnohých známých hudebních motivů – od Carmen a Orfea v podsvětí přes West Side Story či Fantoma opery až po gospel a Boney M. Libreto srší ironií, jeho humor je nakažlivý, avšak

je důležité jednak to, aby tenká hranice mezi zábavou a trapností nebyla ani jedinkrát překročena (to se vcelku dařilo) a jednak aby diváci rozuměli na první dobrou aluzím z oblasti historie, literatury a popkultury (to se dařilo o něco méně, ale není to vinou souboru). Parodie na muzikál pak naráží na skutečnost, že české publikum je deformováno stylem pražské muzikálové scény, která postupem času natolik rezignovala na obvyklá žánrová pravidla, že se stala parodií sebe sama. Také je otázka, zda muzikál z roku 2005 podle filmu z roku 1975 do roku 2026 ve svém humoru místy nezestárl. Jestliže byl způsob, jakým Pythoni zpracovali témata jako homosexualita, tehdy dráždivě šokující, dnes už by to chtělo zase o něco přitvrdit. Zajímalo by mě, jak by stejnou látku zpracovali Monty Pythoni dnes, kdy Donald Trump drancuje anglosaskou kulturu a vyzývá ke sjednocení Irska a rozpadu Artušem sjednocené Británie, kdy máme po brexitu a tak podobně... Na druhou stranu oceňuji vkusné dílčí aktualizace, jako byly narážky na českou politickou scénu nebo na Vysoké nad Jizerou. Naopak jako nekonzistentní se mi jevila práce s lokálními dialekty. Někteří herci s nimi pracovali jako s ilustrací, jiní jako s karikaturou.

Pythonovská inscenace má tradičně a logicky charakter pásma skečů a stojí spíše na epizodickém vyprávění příběhu nežli na snaze vyklenout jeden velký dramatický oblouk. Jednotlivé kapitoly vyprávění tak mají výkyvovou úroveň – některé fungují skvěle (například scéna s „trojským králíkem“ nebo obraz Lacelotova coming outu), zatímco jiné temporytmicky drhnou (scéna s nedorozuměním při zadávání úkolu strážím hlídat prince Herberta nebo scény s permoníky). Všem obrazům bez rozdílu napomáhala chytré vymyšlená scénografie připomínající multifunkční stavebnici pro starší děti. Dílčí režijně scénografické nápady, jako bylo využití animačního válce pro putování rytířů Asií a Afrikou, pak byly jejím vítaným zpestřením. Kostýmy měly přiznaně místy až provokativně karnevalovou poetiku.

Inscenace byla důstojným zahájením přehlídky a její představení po právu sklídilo ovace.

Půdičkáři

Diskutující oceňují, s jakým nasazením se soubor pustil do takového kolosu. Napojení na děj a postavy komplikovala špatná srozumitelnost při hromadných pěveckých partech. Hudební do-

provod byl velmi hlasitý a tudíž také znepříjemňoval zážitek. Druhá polovina představení byla v tomto ohledu výrazně lepší.

Diváci dále vyzdvihují pěvecko-herecké výkony postav krále Artuše, sluhy Patsy a Dámy z jezera. Ostatní výkony vnímali jako roz-kolísanější, což ale neznamená, že by byly špatné. Jen to režie ne-pohládala. Dále se seminaristé shodli, že míra absurdit a trapnosti je silně subjektivní záležitost. Víc bavil slovní humor než ten situační. Za nejlepší moment představení považují scénu s pointou "Teď jdu pešky".

Nezodpovězená zůstala otázka kolem náhlého zjevení dalšího rytíře ve druhé půlce. Šlo o špatně provedený gag navazující na suché konstatování v první půlce, nebo dnes v textu nešťastně vypadla scéna, kde je tento rytíř v druhé půlce "oficiálně" přibrán do výpravy?

Hlasování diváků: Spamalot = 84,5

KDP mladým

Naše první představení, které jsme navštívili, bylo SPAMALOT. Na začátku bylo diváků řečeno, že se děj odehrává v 9. století. Scénografie celé inscenace je však narušována současnými prvky. Kostýmy jsou propracované, ale některé nezapadaly do dané doby. Kulisy jsou velmi jednoduché a funkční. Za zmínku stojí výborná práce se světly.

Vytknout musíme špatný zvuk i špatnou srozumitelnost při činoherních i při muzikálních částech. Naopak velmi oceňujeme živou kapelu. Vyzdvihujeme Zuzanu Šimečkovou za výborné pěvecké a herecké výkony. Velice nám chyběla ve druhé polovině dějová návaznost na první polovinu.

Děkujeme za solidní rozjezd přehlídky, teď už je půl jedné, odesíláme článek do redakce. Těšíme se, co nám KDP přinese v dalších dnech.

Na Štítinu se vždy těším

Milí čtenáři, po roce se opět setkáváme na přehlídce KDP a stejně jako vloni jsem velice rád, že jsem dostal možnost vyjádřit své názory a postřehy k jednotlivým hrám. Jenom bych na úvod rád připomenul: Nejsem žádný odborník, moje názory jsou čistě subjektivní a nerad bych, aby některé ochotníky odradily od skvělé práce, kterou odvádějí. Rád bych všem ochotníkům řekl svoje DĚKUJI za to, co děláte.

Letošní KDP zahájila Štítina hrou „Spamalot“. Na Štítinu se pokaždé těším. Soubor staví na skvělých hercích, dobré režii a dobře volených hrách. V tomto případě musím říct, že si Štítina ukousla moc velké sousto. Groteskní muzikál na hranici estrády se špatně zvládnutým ozvučením. A ne, není to malým jevištěm nebo divadlem. Viděli jsme ve Vysokém i větší muzikály s více protagonisty se živou kapelou a vše bylo perfektně nazvučené. Pokud u komedie, která staví na suchém inteligentním anglickém humoru, nerozumíte minimálně třetině u mluveného slova a skoro půlce u zpívaného, mění se v nudu, které přispívala i monotónnost. Přiznám se, že se mě minimálně dvakrát v každé půlce zmocnil mikrosnánek.

Líbily se mi některé kostýmy, i když nebyly úplně dotažené. Co bych rád vyzdvihnul, jsou herecké kvality, a to nejenom představitel Artuše, ale i ostatních herců.

DivakLaik

Vážení příznivci Krakonošova divadelního podzimu!

Už je to skoro třetí rok... Když jsem před dvěma lety psala svůj první úvodník jako předsedkyně Svazu českých divadelních ochotníků, trochu jsem se obávala, do čeho jsem se to vlastně pustila. Letos už vím, že jsem se pustila do něčeho, z čeho nemohu jen tak vystoupit. A vlastně ani nechci. Člověk si totiž na tu naši divadelní rodinu nějak rychle zvykne.

SČDO je vyhlášovatelem této báječné přehlídky a já mám obrovskou radost, že mohu být u toho. A především mám velký obdiv ke všem pořadatelům deseti postupových přehlídek, kteří během roku připravují své festivaly, starají se o soubory, diváky, poroty, semináře, občerstvení – a nakonec sem do Vysokého posílají to nejlepší, co se u nich urodilo. A letos se tedy urodilo opravdu hodně!

Mám totiž pocit, že letošní přehlídky byly v něčem výjimečné. A možná si to jen namlouvám. Ale protože jsem jich z deseti letos osobně navštívila osm, dovolím si tvrdit, že jsem měla docela slušný vzorek. A všude jsem se setkávala s něčím, co mě těší možná ještě víc než samotná úroveň představení – s přátelskou a upřímnou atmosférou.

Nepocítila jsem téměř žádnou rivalitu. Naopak. Soubor fandil souboru, lidé si navzájem přáli a nikdo se na nikoho nedíval skrz prsty jen proto, že třeba jeho představení zrovna nedopadlo podle představ. I rozbory porot byly většinou vstřícné, věcné a konstruktivní. Nešlo o to někoho „sejmout“, ale hledat společně cestu, jak divadlo posunout dál. A to je podle mě přesně ta atmosféra, kterou bychom si měli chránit.

A pak přišel další důkaz, že se letos ochotnickému divadlu opravdu dařilo. Z deseti možných přehlídek vzešlo neuvěřitelných devět nominací na Krakonošův divadelní podzim! Devět! To je nádherná vizitka práce všech souborů, pořadatelů i porot.

Má to ovšem jednu malou skvrnku. Počet nominací se totiž letos

rovná počtu hracích míst. A tak se stalo to, co bychom si za normálních okolností snad ani nepřáli: Ani jedno skvělé doporučené představení se na vysoká prkna nevejde. Mrzí mě to. Moc. Týden však není nafukovací. Ale zároveň věřím, že i ti, kteří letos nebudou stát na jevišti, si cestu do Vysokého najdou. Protože být na Krakonošově divadelním podzimu není jen o tom hrát. Je také o tom být spolu.

A letos máme ještě jeden důvod k hrdosti. Hraní amatérského divadla v Čechách bylo zapsáno na Seznam nehmotného kulturního dědictví lidstva UNESCO. Oslav už kolem toho proběhlo dost – a myslím, že je to tak dobře. Teď už bychom měli hlavně pokračovat v tom, co umíme nejlépe. Hrát.

A kde jinde si připomenout, odkud to všechno vyrostlo, než právě tady? Vysoké nad Jizerou je jedním z míst, kde má naše ochotnické divadlo své hluboké kořeny. A z těch kořenů vyrostl pěkně košatý strom, jehož větve se dnes rozpínají po celé republice. A pod jeho korunou se schovávají tisíce lidí, kteří ve svém volném čase zkoušejí, stavějí kulisy, šijí kostýmy, svítí, zvučí, režírují, hrají, uklízejí, organizují... a hlavně rozdávají radost ostatním. Takže ano – máme být na co pyšní. Ale nejlepší

oslavou toho všeho je stejně plný sál a potlesk z hlediště.

A právě proto je Krakonošův divadelní podzim tak báječný. Není jen přehlídkou toho nejlepšího, co se během roku po republice na venkovských jevištích urodilo. Je především o setkávání, přátelství a tradicích. A přestože tu samozřejmě používáme všechny možné moderní vymoženosti, v něčem se tu čas našťastí trochu zastavil.

Nikdo nikam nespěchá. Místo displejů sledujeme živé dění na jevišti i mimo něj. Vítá nás samotný Krakonoš. A místo reelů sledujeme Vrabčáky, kteří neúnavně tančí každému souboru zvlášť. Den co den se malým sálem nese „Živijó“ a noc co noc usínáme s vrcholky Krkonoše za zády.

Tak co víc si přát? Snad jen, abychom si každou minutu letošního Krakonošova divadelního podzimu pořádně užili. A vůbec si nedělejme hlavu z toho, jaké počasí nám Krakonoš pošle. Vždyť v našem divadelním „baráku“ je přece vždycky příjemně!

Tak krásný Krakonošův divadelní podzim všem!

Vladka Kodoušková

předsedkyně SČDO

Malé režisérské lži šitinského principála

Sedím zde s představitelem Artuše a režisérem představení Ondřejem Bendou a mám na něj několik krátkých otázek.

A: Jaké jsou první dojmy po představení?

O: Je to tak náročné, celý den, takže vždycky, když skončí představení, tak se mi promítne všechno, co bychom mohli dělat jinak, lépe. Co nám vyšlo hůř, co líp. Jak to má asi klasicky každý. Je to prostě směsice pocitů, kterou mám po každém představení.

A: Tu by asi každý režisér měl mít, ne?

O: No doufám.

A: Který člen vašeho souboru by nepřežil bez nápovědy? Pokud nápovědu nemáte, tak kterého člena souboru je nutno nejvíc hlídat, aby se nikde nebo něco nezapomněl?

O: Nápovědu máme, ale dnes jsme ji nevyužívali. Už jsme schopni si navzájem pomoci, dořeknout za sebe, napovědět. Já hlídám vždycky nejvíc svého otce (smích). To je už prostě úděl synů, ale dneska byl výborný.

A: Jaká je tvoje největší režisérská lež, kterou říkáš při zkoušení souboru?

O: Spíš co neříkám, než co říkám. Nejtěžší pro mě je potlačit své ego a neodpovědět rychle, co si třeba myslím, polknout to a jenom se usmát, neřešit to v dané chvíli. Je to absolutně proti mé přirozenosti a je to obrovské sebezapření. Nereagovat vlastně okamžitě a bezprostředně, jak by si to ten druhý zasloužil a jak já bych to potřeboval, ale postupovat tak, aby to nedělalo špatnou atmosféru, takže diplomaticky, rozdýchat a takticky vyřešit později.

A: Koho ze souboru bys sis vybral jako spolupachatele při útěku z vězení?

O: No to teda fakt vůbec nevím, protože to bych nechtěl absolvovat ani s jedním z nich. (smích)

A: Takže bys radši zdrhal sám?

O: Radši bych nebyl ve vězení vůbec. To je pro mě nejrozumnější varianta.

A: Dobře, v tom případě je někdo ze souboru, komu bys dal zákaz improvizace?

O: Po dnešku by ho dostal jeden kamarád, který se tam rozjel a zmínil některé politické osoby, to bych asi vraždil. A ještě bych vraždil v jedné dnešní situaci, ale tu nebudu prozrazovat.

A: Tak to by ses nakonec do toho vězení dostal!

O: A to pak jsme opět zpátky u té mé režisérské lži, neříkat hned všechno!

A: Kdyby každá divadelní inscenace musela mít varovný štítek, jako je třeba na cigaretách, jaký štítek by měla vaše inscenace?

O: Že je to Monty Python. Je to jiný styl humoru, než je mainstream. Diváci se dělí na dvě poloviny. Jedna tenhle druh humoru úplně zbožňuje, druhá ho nemá ráda, nebo mu nerozumí. Druhý štítek v první půlce by byl

odraz zvuku, který zde byl. Zvukaři slyšeli dobře, ale v prvních řadách se, bohužel, ztratila srozumitelnost.

A: Víím, o čem mluvíš, z mého pohledu se jim to v druhé půlce povedlo vylepšit. Jaký kompliment by tě, nebo celý soubor, potěšil víc než standing ovation?

O: Aha, já nepotřebuju komplimenty. Pokud jsem s tím spokojený já a víím, že je to dobré, tak mi to bohatě stačí. A když víím, že to není dobré, tak i kdybych dostal komplimentů nevím kolik, tak by to můj názor nezvrátilo.

A: Kdyby Krakonoš navštívil nějakou vaši zkoušku, co by vám řekl?

O: Že je u nás hodně veselo. Je to příjemné prostředí, kde je dobrá parta lidí, která na sebe reaguje. Proto jsem vlastně tuhle hru vybíral, abych obsadil co nejvíc kamarádů, kteří byli už v minulé hře. Prostě jsme fajn parta, bohužel je nás už tolik, že se nemůžeme scházet tak často, ale jsme na sebe napojeni a dobře si rozumíme a všichni noví členové zapadli velice dobře.

(ab)

Žlutické divadelní léto aneb Když je krásně nejen na jevišti

Žlutické divadelní léto. Už samotný název mi dělá radost. A letos se navíc konečně ukázalo, že přehlídka už opravdu není žádné jaro. 29. až 31. května bylo ve Žluticích pořádné horko, a tak si myslím, že nový název „letní“ letos obstál na jedničku.

U Žlutic mám vůbec jednu malou slabost. Když už tam jedu, snažím se pobyt alespoň o den prodloužit a podívat se i po okolí. Je tam totiž krásně nejen v divadle. Letos jsem stihla alespoň Manětín a jeho zámek, kterému se přezdívá perla baroka západních Čech. Na další výlety už ale nezbyl čas. Divadlo mě totiž tentokrát zaměstnalo úplně dokonale.

Od princezny přes krále až po Mrazíka

Přehlídku otevřela domácí Pohádka o přestárlé princezně. A ne-

nechte se zmást názvem – děti tentokrát zůstaly doma. Jde o potrhlou satirickou komedii pro dospělé, v níž se vedle pohádkových motivů objevuje černý humor, současnost i politické narážky. Režie se tentokrát ujal Jakub Mráz.

Do Žlutic přijela také Osada Horní Bříza s autorskou inscenací Šašek a jeho král. A že si vystačí s málem, dokázali hned několikrát – na jevišti zůstal vylidněný svět, ve kterém už králi dělají společnost jen šašek a kat. Hru navíc napsali dva z trojice autorů, kteří ji také režírují a hrají. Výsledkem bylo doporučení na Krakonošův divadelní podzim, jenže doporučení tentokrát na vysocký lístek nestačilo. Při velkém počtu nominací se na Šaška a jeho krále místo nedostalo.

Soubor Máj ze Kdyně přivezl

autorskou hru Já jim ještě ukážu!, tentokrát dokonce ve formě muzikálu. Občas se v ději ztráceli sami herci a chvílemi s nimi i diváci. Ale protože to byla pro soubor první účast na přehlídce a k lektorským připomínkám přistoupil s pokorou, může být tahle zkušenost dobrým odrazovým můstkem. Takže uvidíme příště!

Horšovský Týn přijel se zkušeným souborem a českou premiérou hry Normy Foster Dům rozkoše. A tady už bylo opravdu na co se těšit. Pět hereček různého věku i typu předvedlo velmi dobré výkony a celá inscenace působila promyšleně – od scény přes hudbu až po samotné herecké ztvárnění. Nominace na Krakonošův divadelní podzim tak byla logickým vyústěním.

A dovolím si malou osobní poznámku: jestli je vysoké

Krakonošovo divadlo tak trochu domem rozkoše pro nás všechny, pak nás letos čeká ve Vysokém rozkoš hned dvojnásobná.

DS J. K. Tyl Mýto sáhl po známé hře Popel a pálenka. Režisérka Petra Končelová se s ní poprala se ctí a pomohlo jí i velmi dobré typové obsazení.

A úplný závěr obstarali Pokoutníci z Kouta na Šumavě s parodií na Mrazíka. A protože po třech dnech divadla, debat a hodnocení už člověk potřebuje především trochu legrace, přišla tahle pohádková taškařice právě vhod.

Žlutice nejsou jen o hraní

K Žlutickému divadelnímu létu ale nepatří jen představení. Každoročně se koná také příjemné setkání zástupců souborů a organizátorů u starostky Heleny Plitzové. A letos se rozdávala i ocenění.

Za SČDO byl předán Zlatý Harlekýn Martinu Volfovi z Kolovče, autoru řady divadelních her. Zápa-dočeské ocenění Kolombína pak získal předseda divadelního souboru Kolofantí Karel Kobr.

O tom, co se na jevišti povedlo či nepovedlo, se samozřejmě také povídalo. Uskutečnily se čtyři rozpravy o viděném, část v hledišti a část v galerii na náměstí. Porota ve složení Jana Kališová, Petra Richter Kohutová a Ladislav Valeš udělila vedle nominace a doporučení také 10 čestných uznání a 14 cen.

A i zde dostali diváci svoji příležitost. Po vyplnění anketních lístků se zasloužili nejen o vyhodnocení nejlepší inscenace, ale vyhodnotili i nejlepší ženský a mužský výkon.

A teď už jen ten povzdech...

Žlutické divadelní léto je prostě

přehlídka, ze které se mi nechce odjíždět. Nejen kvůli divadlu, ale i kvůli tomu, co je kolem něj. Člověk přijede na pár dní, říká si, že tentokrát bude mít konečně čas trochu se porozhlédnout – a nakonec zase zjistí, že všechen čas spolykalo divadlo, povídání, lidé a atmosféra.

A tak jsem letos stihla alespoň Manětín. Ale příště si snad opravdu přidám ještě jeden den. Protože ve Žluticích je krásně nejen v divadle, ale i ve všech těch dalších prostorách, místních i vzdálenějších. A byla by přece škoda nechat si něco takového ujít.

Tak snad příště. Jen si budu muset dát pozor, aby to nebylo zase jen o divadle... Ale kdo ví. U nás ochotníků se takový plán většinou stejně nepovede. (vk)

Pozor, ať vás cestou na seminář nespolkne cukrárna!

Letošní seminář-dílnu SCDO, který je už neodmyslitelnou součástí KDP, čeká návrat do sokolovny. Prostoru sice bude o něco méně, ale zase k sobě budou mít seminaristé blíž. A někteří to budou mít opravdu pohodlné – kdo je ubytován v sokolovně, může dorazit na seminář klidně v bačkorách.

To je komfort, který se na divadelních dílnách jen tak nevidí! A protože cukrárna bude tentokrát zase o něco blíž, bude třeba hlídat nejen jevištní situace, ale i vlastní odhodlání odolat sladkému pokušení. Vloni byla cesta do hasičovny přece jen bezpečnější...

Ale teď už k divadlu. Letošní

Vladislav Kracík – režisér, dramaturg, autor a pedagog, který má za sebou desítky divadelních inscenací. S Krakonošovým divadelním podzimem je už řadu let spojený jako lektor semináře a za tu dobu si získal pověst člověka, se kterým se výborně spolupracuje a který dokáže lidi rozpohybovat

neztratilo, vše organizačně bedlivě sleduje Jaromír Kejzlar. Ten je mezi seminaristy už takřka stálým inventářem – pardon, exemplářem. „Třídím“ je totiž snad už tak dlouho, jako je Krakonoš Krakonošem. Ví, kdy se začíná, co je potřeba, kde kdo má být a pravděpodobně i to, kdo se právě nenápadně vytratil „na kouřovou“.

A především bedlivě, ba přímo puntičkářsky vede docházku. Každý seminarista se musí řádně dostavit, být viděn, a hlavně se jasně a zřetelně hlásit. Žádné nesmělé „tady“ kdesi z kouta! Jaromírova evidence je zkrátka pojem a jeho důslednost už k semináři patří stejně neodmyslitelně jako lektor, téma a společná tvořivá práce. Bez něj by možná seminář proběhl také, ale rozhodně by se hůř vědělo, kdo na něm skutečně byl. A to by byla určitě škoda!

I letos tedy čeká seminaristy týden, během něhož se nebude jen mluvit o divadle. Divadlo se bude dělat. A možná zjistíme, že někdy stačí nepatrně změnit tempo, udělat pár kroků, vzít do ruky rekvizitu nebo se na partnera podívat trochu jinak – a najednou dialog dostane úplně jiný život.

Takže milí seminaristé, vítejte!

(vk)

dílna nese opět téma „Dialog v čase a prostoru – prostor a čas v dialogu“. Jen samozřejmě se zcela jiným textem než vloni. Tedy jak dostat dialog z papíru na jeviště tak, aby nezůstalo jen u statického povídání postav. Co s hercem, který mluví? Kam s ním? Co s tím druhým, který právě mlčí? Jak zapojit rekvizitu, pohyb, mizanscénu, tempo a rytmus? A hlavně – jak zařídit, aby se při dialogu něco skutečně dělo?

Odpovědi se budou hledat společně. Protože seminář ve Vysokém není žádná přednáška, při které si člověk pohodlně sedne, přikyvuje, občas si něco zapíše a pak jde na kávu. Tady se bude zkoušet, vymýšlet, hledat, opravovat, smát se a znovu zkoušet. Ke slovu se dostane každý a každý bude mít možnost být posluchačem, ale především tvůrcem.

A kdo nás tím vším provede?

nejen fyzicky, ale především tvořivě.

Ve své práci zdatně kráčí ve stopách legendárních lektorů, kteří před ním provázeli seminaristy vysokými semináři – Jiřího Hraše, Petry Richter Kohutové nebo třeba Františka Zborníka. A stejně jako oni dokáže vytvořit prostor, v němž se nemusí nikdo bát zkusit něco nového. Protože tady nejde o to, kdo už všechno umí. Důležité je mít chuť hledat.

A aby se při tom hledání nic

Místo Konečné stanice přijde Tonka

Někdy si tak něco hezky naplánujete, snažíte se, abyste zařídili všem volno, aby byly připravené kostýmy a kulisy, a pak zasáhne jiná, vyšší moc. Prostě přijde nemoc. A když nelze povolat alternaci, je představení prostě nutné odvolat. Je to škoda, ale stane se.

A tentokrát se to stalo. Své představení muselo odvolat Divadlo DUHA Polná. Ale protože show musí pokračovat, tak přípravný výbor zajistil představení náhradní. Tím záskokem bude Divadelní soubor Hostivice, který přiveze inscenaci Tonka Šibenice aneb pravdivý příběh lehké holky s dobrým srdcem dle předlohy hry M. Macourka a povídky E. E. Kische v úpravě a režii Jolany Petříkové. Na jevišti tak uvidíte legendární příběh známé pražské prostitutky Antonie Havlové, řečené Tonka Šibenice, která stanula u Posledního Soudu, kde se rozhoduje o jejím životě a její cestě do ráje, nebo do věčného zatracení. Několikrát soudně trestaná prostitutka, která strávila noc s příšerným vrahem Prokúpkem před jeho oběšením, aby splnila jeho poslední přání, je skutečná postava pražské galerky. Vyprávění jejího životního příběhu je připomenutím, že nemáme nikoho soudit, pokud neznáme pozadí jeho činů. Na Tonku Šibenici se můžete těšit v neděli 11. října ve 20 hodin.

(jn)

Jsme tu opět a máme pár novinek

Ve včerejším čísle se s vámi přivítala ředitelka přehlídky KDP Svatava Hejralová, v tom dnešním zase předsedkyně SČDO. Tak mi nezbyvá, než abych pár vřelých slov vám také poslala za osazenstvo deníku Větrník. A začnu tak, jak se obvykle začíná.

Rok se s rokem sešel a opět je tu další, už 57. ročník národní přehlídky Krakonošův divadelní podzim. A s ním přicházíme i my, váš přehlídkový zpravodaj Větrník. Každý den vám opět budeme přinášet aktuální recenze, postřehy, pozvánky, tipy a samozřejmě i drby.

Doufám, že nikoho z vás neurazí, že si z vás tu a tam budeme trochu utahovat – předem se za to omlouváme.

Redakce Větrníku opět prošla drobnou proměnou – naše loňská recenzentka Agnes se stala oficiální členkou Anežkou, a tak ji budete potkávat v divadle s notesem i naostřenou tužkou, které už nebude před vámi skrývat.

Kromě nové členky redakce se však můžete těšit i na novinky přehlídkové. I letos najdete tradiční výstavy na divadelní Půdičce nebo foyeru městského úřadu, rozhodně

vás pošleme na výstavu do místního vlastivědného muzea, pozveme vás na závěrečný výstup absolventů semináře KDP mladým, a hlavně pro vás máme letošní horkou novinku, kterou bude Divadelní kvíz. Ten se chystá na páteční odpoledne, ale jeho průběh i to, o co se bude hrát, si zatím necháme pro sebe.

Je za námi první představení, první přehlídkový večer a před námi je spousta divadelního i nedivadelního dění. Tak se na něj těšte a sledujte nás, aby vám nic neuniklo.

Vaši Větrníci

Stavebně montážní práce.

Jsme rodinná stavební firma s více než **30 lety** zkušeností v oboru. Specializujeme se na výstavbu rodinných domů, rekreačních objektů, roubenek i občanských staveb.

Naší prioritou je individuální přístup ke každému zákazníkovi, otevřená komunikace a kvalitní realizace staveb.

Součástí naší společnosti jsou také **stavebniny** se širokým sortimentem stavebního materiálu. Nabízíme odborné poradenství i vlastní dopravu, díky které zajistíme dodání materiálu přímo na místo stavby.

TEL: 777 737 802
SÍDL: VYSOKÉ NAD JIZEROU 349
MAIL: P-P@P-PVYSOKE.CZ

Krakonoš přebírá klíče, Thálie nalévá!

Už máte plány na dnešek? Pokud ne, nezuňte! O program je postaráno, a to až do večera. Nejdřív se

rozloučíme se Štítinskými, kteří už mají za sebou první rozborový seminář.

A pak přijde velká chvíle. Čeká nás vítání, jaké se jen tak nevidí! Ze svých horských výšin k nám totiž sestoupí sám Krakonoš, aby převzal klíč od města z rukou starostky Vysokého nad Jizerou.

A kdybyste při odpolední procházce přece jen trochu profoukli, nesmutněte. Máme pro vás útulné útočiště, kde se zahřejete, občerstvíte a možná i proberete nejnovější divadelní drby. Naše festivalová krčma letos nese vznešené jméno Thálie! Inspiraci jí poskytlo představení hostitelského souboru Krakonoš nazvané Sen o Thálii, na které se můžete těšit ve čtvrtek. A zatímco budete rozjímat o divadelních múzách, můžete dopřát trochu radosti i svým útrobám.

Tak vzhůru do nového festivalového dne! Ať žije Krakonoš, ať žije Thálie a ať nám ochotnické království vydrží co nejdéle!
(jn)

neděle 11. října 2026		
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Horšovský Týn	malý sál
13:00	dílňa SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	Aktiv
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Hostivice	před divadlem
15:00	vítání Polná	před divadlem
16:00	Slečna Marplová	velký sál
16:30		
17:00	Suchdol	
20:00	Tonka Šibenice	velký sál
20:30		
21:00	DS Hostivice	
22:00	zasedání poroty	klubovna
22:00	seminář KDP	půdička
22:30	večírek Suchdol	malý sál
22:30	večírek Hostivice	malý sál

Větrník, zpravodaj 57. ročníku Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Anežka Buriánková, technické zpracování Josef Hejral a Ondra Vaverka, fotografie Ivo Mičkal, korektury Magda Králová.

Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

Náklad 80 ks
KDP 2/2026 strana 12

cena 20Kč